Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ

ΤΟΥ ΜΠΡΑΜ ΣΤΟΟΥΚΕΡ

Ο ΓΥΙΟΣ ΤΟΥ ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑ

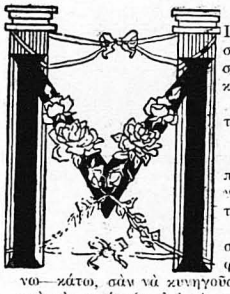

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

ΙΑ πόρτα ἔτριξε ἔξαφνα καὶ συγχρόνως σχεδὸν ἄκουσα τὰ γαυγίσματα τοῦ Πιστοῦ στὴν αὐλή, γαυγίσματα ἀσυνήθιστα, ἄγρια καὶ φρενιασμένα.

Πῶς πήδησε ἔξω ἀπ' τὸ ξύλινο κιόσκι τῶν σκυλιῶν ὁ Πιστός;

Καὶ γιατὶ γαύγιζε ἔτσι;

Ὅπως καταλαβαίναμε, τὸ σκυλὶ ἦταν πολὺ ἐρεθισμένο καὶ τρομαγμένο συγχρόνως, σὰν ν' ἀντίκρυζε κάτι τὸ φρικῶδες, τὸ ἀνατριχιαστικό.

Καταλαβαίναμε ἀκόμα καλὰ πῶς δὲν στεκόταν σ' ἕνα μέρος τῆς αὐλῆς, μὰ στριφογύριζε δεξιὰ κι' ἀριστερά, πηδοῦσε πάνω—κάτω, σὰν νὰ κυνηγοῦσε κάποιον καὶ σὰν νὰ φεύγε μπρὸς σὲ κάτι ποὺ τὸν φρένιαζε ἀπ' τὸν τρόμο.

Γινόταν μεγάλο κακὸ καὶ θὰ ξυπνοῦσαν ὅλοι στὸ σπίτι. Ἔπρεπε νὰ τρέξουμε νὰ δοῦμε τί τρέχει.

— Ἐμπρός, εἶπα στὸ Δημήτρη. Τὸ ὅπλο σου ἕτοιμο. Ἔχουμε τὰ φυλαχτά μας, μᾶς φυλάει κ' ἡ Παναγία ἡ Δέσποινα...

Κάναμε τὸ σταυρό μας καὶ τρέξαμε στὴν αὐλή.

Τὰ μάτια μας εἶχαν συνηθίσει στὸ σκοτάδι καὶ προλάβαμε νὰ τὸν δοῦμε. Ἦταν αὐτός!.... Αὐτός, πάντα αὐτὸς ὁ αἱμοπότης! Ἄ, τὸν ἄθλιο, τὸ βδελυρό, τὸν ἀντίχριστο!... Δὲν πρόκαμα νὰ τοῦ ρίξω. Ἦταν καβάλλα στὸν τοῖχο καὶ πήδησε ἀμέσος κάτω καὶ χάθηκε μέσα στὸ σκοτάδι. Δὲν φόραγε τίποτε στὸ κεφάλι. Κι' ἂν δὲν κάνω λάθος, ἦταν γυμνός. Εἶχε μονάχα ριγμένο ἐπάνω του ἕναν μαῦρο μανδύα, ποὺ τοὔφτανε ὥς τὰ πόδια καὶ ποὺ ἀνέμιζε στὸν ἀέρα κ' ἔμοιαζε μὲ δυὸ μαῦρες φτεροῦγες. Κάτω ἀπ' τὸ μανδύα αὐτὸ δὲν φόραγε τίποτε—τίποτε. Εἶδα —λέω— τὰ γυμνά του πόδια ποὺ ξεχώριζαν ἄσπρα, σὰν τὸ μάρμαρο πάνω στὸν τοῖχο...

Μόλις φτάσαμε, κάρφωσε ἐπάνω μας τὸ πύρινο βλέμμα του ποὺ καίει σὰν φωτιὰ τῆς Κολάσεως. Σήκωσα τὸ ὅπλο μου. Μὰ πρόκαμε καὶ πήδησε ἀπ' τὸ ἄλλο μέρος τοῦ τοίχου, μουγκρίζοντας ἄγρια, σὰν τὸ ζῶο ποὺ τὸ ἐρεθίζουν.

Ὁ Πιστὸς εἶχε σηκωθεῖ ὄρθιος, εἶχε στηρίξει τὰ μπροστινά του πόδια στὸν τοῖχο καὶ τὸν γαύγιζε λυσσασμένα. Μόλις μᾶς εἶδε, ἔτρεξε κοντά μας. Ἤρθε κ' ἔπεσε μπρὸς στὰ πόδια μου λαχανιασμένος. Ψτωχὸ ζῶο!... Ἡ πρίχα του ἦταν σηκωμένη καὶ δυνατὲς ἀνατριχίλες τοῦ τίναζαν τὸ κορμί. Ναί, ναί, ὁ Πιστὸς εἶνε ἔξυπνο σκυλί. Κι' εἶχε καταλάβει τί εἴδους τέρας εἶχε μπροστά του....

Ἔσκυψα καὶ τὸν χάϊδεψα, γιὰ νὰ τὸν ἡμερέψω.

Μὰ αὐτὸς πανάχτηρε ἔξαφνα ὀρθὸς κ' ἄρχισε νὰ οὐρλιάζῃ λυτημένα. Θέλησα νὰ τὸν κάμω νὰ σωπάσῃ. Μὰ δὲν κατάφερα τίποτε. Τὸ σκυλὶ οὔρλιαζε, οὔρλιαζε ἐπίμονα, σὰν νὰ θρηνοῦσε μὲ τὴ φωνὴ ποὺ τοῦδωσε ὁ Θεός, γιὰ κάτι ποὺ δὲν τὸ μάντευε, γιὰ κάποια ἀνεπανόρθωτη συμφορά.

Ὁ Δημήτρης γονάτισε πλάϊ του καὶ κύτταξε μὴν ἦταν χτυπημένος. Ὄχι. Ὁ τρισκατάρατος δὲν εἶχε προφτάσει νὰ τοῦ κάμῃ κακό.

Τί εἶχε τότε; Ἀναγκάσθηκα νὰ τὸν διατάξω νὰ λουφάξῃ. Τὸν φοβέρισα. Χτύπησα τὸ πόδι μου κάτω μ' ὀργή.

— Σσσσς, σώπα... σώπα....

Μὰ τὸ σκυλὶ δὲν ἔπαυε. Εἶχε τὸ λόγο του. Γυρισμένο πρὸς τὸ ξύλινο κιόσκι, ἔσκουζε τόσο θρηνητικά, ποὺ σοῦφερνε ἀνατριχίλα.

Ἔξαφνα μιὰ ὑποψία πέρασε ἀπ' τὸ μυαλό μου. Κύτταξα τὸ Δημήτρη κατάματα κ' ὕστερα τὸ βλέμμα μου στράφηκε πρὸς τὸ κιόσκι. Ὁ Δημήτρης ἔκανε τὸ ἴδιο. Κι' ἀμέσως τραύλισε:

— Τὰ σκυλιά; Ποῦ εἶνε τὰ σκυλιά; Γιατὶ δὲν ἀκούγονται;

Ἔτρεξα πρὸς τὸ κιόσκι.

Ὁ Πιστὸς πήδησε πλάϊ μου, γρυλίζοντας πένθιμα.

Ἡ πόρτα ἦταν ὁλάνοιχτη.

Ὁ Δημήτρης πλησίασε καὶ σήκωσε τὸ φανάρι ψηλά. Καὶ τότε ἕνα βογγητὸ λύπης καὶ λύσσας μαζὺ βγῆκε ἀπ' τὰ σπήθη μας.

— Κατάρα!... Κατάρα!...

Τ' ἄλλα τρία σκυλιά μου βρισκόντουσαν ξαπλωμένα πάνω στὸ ἄχυρο, μὲ τὰ πόδια πεντωμένα, ἀκίνητα. Τῶν δυὸ ἡ γλῶσσα κρέμοταν ἔξω μιὰ σπιθαμή. Τάχε πνίξει. Τοῦ τρίτου τοῦχε συντρίψει τὸ κρανίο, χτυπῶντας το πολὺ ξέρει μὲ τί...

Μονάχα ὁ Πιστὸς εἶχε γλυτώσει, ὁ Θεὸς ξέρει πῶς. Φαίνεται πὼς πρόφτασε καὶ πήδησε ἔξω πρὶν ἁπλώσει ἐπάνω του τὰ καταραμένα του χέρια.

Κακόμοιρα σκυλιά!...

Τώρα καταλαβαίναμε ἀπὸ ποῦ προέρχονταν τὰ παράξενα κλάματα π' ἀκούσαμε. Ἦσαν αὐτὰ τὰ φτωχὰ ζῶα ποὺ χαροπαλεύανε, μέσα στὶς συδερένιες του χοῦφτες. Ἦσαν τὰ στερνά τους σκουξίματα, τὴν ὥρα ποὺ τἄπνιγε....

Ὁ Πιστὸς εἶχε πάψει νὰ οὐρλιάζῃ. Εἶχε σταθεῖ στὴν πόρτα, μὲ τὴν οὐρὰ ἀνάμεσα στὰ σκέλια του καὶ κύτταζε λυπημένα, μ' ἀνθρώπινη λύπη, μιὰ τὸν ἐπουρανίου Θεό, τοὺς σκοτωμένους συντρόφους του.

Ἡ ὀργὴ κόχλαζε μέσα μου. Δὲν ὑπῆρχε πειὰ καμμιὰ ἀμφιβολία. Τὸ τέρας αὐτὸ εἶχε σιμωάσει τὴν ἔπαυλι. Θὰ μᾶς ἀφανίζε ἂν δὲν λυβαίναμε τὸ γρηγορώτερο τὰ μέτρα μας.

Ὁ Δημήτρης ἦταν ἀκόμα σαστισμένος.

Σήκωσε τὰ μάτια του, μὲ κύτταξε καὶ ρώτησε σιγά:

— Γιατί; Γιατὶ τἄπνιξε;

Κούνησα μὲ μανία τὸ κεφάλι μου.

— Γιατί; καὶ τὸ ρωτᾶς; Δὲν τὸ μαντεύεις;

— Ὄχι, ἀφέντη.

— Ἤθελε νὰ τὰ βγάλῃ ἀπὸ τὴ μέση. Γιατὶ μυριζόντουσαν τὸν ἐρχομό του καὶ γαυγίζανε καὶ τὸν προδίνανε. Κατάλαβες τώρα; Εἶνε καταχθόνιος αὐτός. Εἶνε πονηρός, σὰν τὸ διάβολο. Κάτι μᾶς τοιμάζει. Πρέπει νὰ τὸν προλάβουμε. Κατάλαβες;...

Ὁ Δημήτρης κούνησε τὸ κεφάλι του.

— Καταλαβαίνω, εἶπε.

— Πρέπει λοιπὸν νὰ πᾶμε νὰ τὸν χτυπήσουμε μέσα στὴ φωλιά του.

— Στὴ φωλιά του;

— Ναί. Ξέρω ποῦ βρίσκεται. Εἶν' ἕνας παμπάλαιος πύργος, πάνω σ' ἕναν τρομερὸ γκρεμό. Τὴ νύχτα θὰ ἦταν τρέλλα νὰ πλησιάσουμε ἐκεῖ. Μὰ τὴν ἡμέρα, ἔχω ἀκουστά, πὼς τὸ τέρας αὐτὸ εἶνε βυθισμένο σὲ λήθαργο. Θ' ἀφήσουμε πίσω τοὺς γιουΐς μου καὶ θὰ ξεκινήσουμε πρωΐ—πρωΐ. Θὰ βιάσουμε τ' ἄλογό μας, θὰ πάρουμε ἕνα μονοπάτι ποὺ ξέρω ἀνάμεσα στὰ βουνὰ καὶ πρὶν τὸ μεσημέρι θἄμαστε ἐκεῖ....

Ὁ Δημήτρης κούνησε ὑπάκοια τὸ κεφάλι του.

— Ὅπως θές, ἀφέντη. Διάταξέ με καὶ θὰ σ' ἀκολουθήσω.

Τοῦσφιξα μὲ συγκίνηση τὸ χέρι.

— Ἐμπρός, τοῦ εἶπα κατόπιν. Πρέπει νὰ θάψουμε τὰ σκυλιά. Δὲν πρέπει νὰ καταλάβῃ κανένας τίποτε. Θὰ βροῦμε μιὰ δικαιολογία γιὰ τὴν ἐξαφανισί τους.

Ἀνοίξαμε ἕνα λάκκο στὸ κοντινὸ δάσος, ρίξαμε μέσα τὰ δύστυχα ζῶα καὶ τὰ σκεπάσαμε καλά.

Τὸ σπίτι ἦταν ἥσυχο ὅταν γυρίσαμε. Ὡστόσο ἔκανα ἕνα γῦρο στὶς κάμαρες. Ἡ Ἀρλέττα κοιμόταν ἥσυχη. Στὸ μαξιλάρι της ἦταν καρφιτσωμένο ἕνα φυλαχτό. Θὰ τῆς τὄχε βάλει ἀσφαλῶς ἡ γιαγιά της...

Οἱ γυιοί μου ἦσαν ἐπίσης βυθισμένοι στὸν ὕπνο. Εἶχαν ἀκουμπήσει ὅμως, γιὰ κάθε ἐνδεχόμενο, πλάϊ στὰ κρεββάτια τους τὰ ὅπλα τους.

Σκέφτηκα νὰ κρεμάσω ἕνα φυλαχτὸ καὶ στὸ περιλαίμιο τοῦ Πιστοῦ. Ναί, ναί, δὲν ἔπρεπε νὰ χάσω τὸ πιστό μου ζῶο. Θὰ μοῦ χρησίμευε πολὺ στὸν ἀγῶνα ποὺ ἄρχιζα....

(Ἀπ' τὸ Ἡμερολόγιο τοῦ Βλαδιμήρου Χάϊντεβιτς).

Σ υ ν έ χ ε ι α. —Δὲν κοιμήθηκα οὔτε τρεῖς ὧρες. Κι' ὅμως ὁ ὕπνος μου ἦταν ταραγμένος. Ἄκουγα διαρκῶς σκυλιὰ νὰ οὐρλιάζουν, λύκους νὰ ρυάζουνται, νυχτοπούλια νὰ κλαῖνε καὶ πεταγόμουν ἀλαφασμένος...

Θεέ μου, αὐτὰ τὰ χαροπούλια τῆς νύχτας!... Γιατὶ σκούζουν ἔτσι τὰ καταραμένα πουλιὰ τοῦ θανάτου; Τί προμηνοῦν οἱ θρῆνοι τους;

Κάθουνται πάνω στὴ στέγη καὶ κλαῖνε, κλαῖνε ὁλονυχτίς... Μὰ τώρα πειὰ χρειάζεται καρδιά. Ὅλα εἶνε ἕτοιμα. Τ' ἄλογα καρτεροῦν στὸ σταῦλο. Μίλησα μὲ τὴ γιαγιά, ξηγήθηκα μὲ τὰ παιδιά μου. Μόλις γλυκοχαράζει ἡ αὐγὴ φεύγουμε μὲ τὸ Δημήτρη. Θὰ πᾶμε νὰ πολεμήσουμε τὸ βρυκόλακα μέσα στὸ κάστρο του.

Ἡ σημερινὴ μέρα θἄναι ἡ

Ἡ Ἀρλέττα κοιμόταν ἥσυχη.

ἡ πιὸ κρίσιμη τῆς ζωῆς μου. Δὲν πρέπει νὰ γυρίσω πίσω, χωρὶς νὰ κάμω τίποτε. Πρέπει νὰ νικήσω. Θεέ μου, βοήθα με!.... Δυνάμωσε τὴν καρδιά μου, κάμε την ἀτσαλένια. Ἂν δὲν τὸν ἐξοντώσουμε, εἶμαστε χαμένοι...., χαμένοι. Λυσσασμένος ἀπὸ ὀργή, θὰ ρημάξη τὸ σπιτικό μου...

Σὲ σένα, Κύριε, στηρίζω ὅλες μου τὶς ἐλπίδες, σὲ σένα...

Ἡ γιαγιὰ ποὺ ξέρει πολλὰ πράγματα κι' εἶδαν πολλὰ τὰ μάτια της, κι' ἄκουσαν πολλὰ τ' αὐτιά της, μοῦ ἔλεγε πῶς πρέπει νὰ φερθῶ. Μόλις τὸν ξετυπώσουμε, δὲν πρέπει νὰ φοβηθοῦμε, δὲν πρέπει νὰ χάσουμε καιρό. Οὔτε τὸ σταυρό μας νὰ μὴ χασομερήσουμε νὰ κάνουμε....

Αὐτὸς θὰ μᾶς κυνηγᾶ. Τὰ μάτια του θὰ εἶναι καρφωμένα ἐπάνω μας ἄγρια. Τὰ δόντια του θὰ τρίζουν. Μὰ δὲν θὰ μπορῇ νὰ σαλέψῃ. Γρήγορα—γρήγορα τότε θὰ τοῦ πριτιήσουμε τὴν καρδιὰ πέρα—πέρα μὲ τὸ σιδερένιο χοντρὸ σουβλὶ ποὺ θὰ πάρουμε μαζύ μας. Θὰ βογγήξῃ. Θὰ μουγκρίσῃ φρικτά. Μὰ ἐμεῖς τῇ δουλειά μας, χωρὶς τρομάρα, χωρὶς δισταγμό. Καθὼς θάχῃ τὸ βρωμερό του στόμα ἀνοιχτὸ καὶ θὰ οὐρλιάξῃ, θὰ τοῦ ρίξουμε μέσα ἕνα τοσοδὰ μικρὸ ψίχουλο ἀπὸ τὴν ἅγια ὅστια. Μόλις γίνει αὐτό, θὰ βγάλῃ ἕνα σκούξιμο μεγάλο, φοβερό, συνταρακτικό. Κι' ἀμέσως ὕστερα ἡ δύναμις τοῦ Θεοῦ θὰ κάνῃ τὸ θαῦμα της. Τὸ τέρας, ὁ ἀδιαπότης ζώνκερος, θὰ σκάσῃ καὶ θὰ βροντήσῃ σὰν φουρνέλο. Θὰ γίνῃ θρύψαλλα. Θὰ σκορπίσῃ γύρω—ὁλόγυρα σὲ στάχτη. Ὁ ἀέρας θὰ γεμίσῃ μυρωδιὰ θειαφιοῦ. Μὰ δὲν πρέπει νὰ σαστίσουμε. Ἔτσι λέει ἡ γιαγιά, κι' αὐτὴ ξέρει. Πρέπει νὰ μάσουμε τὴ στάχτη του, μιὰ φοῦχτα πρᾶγμα, καὶ νὰ τὴ ρίξουμε σὲ δυνατὴ φωτιά...

Αὐτὸ εἶνε ὅλο. Ἂς μᾶς βοηθήσῃ ὁ Παντοδύναμος νὰ νικήσουμε καὶ νὰ γλυτώσουμε τὴν οἰκουμένη ἀπὸ ἕνα ἀπαίσιο πνεῦμα τῆς Κολάσεως.

Ἀκούω τὰ ποουλιὰ καὶ σιγανοτουρπουλίζουν μέσα στὶς φυλλωσιές. Εἶν' ἀκόμα σκοτάδι, μὰ δὲ θ' ἀργήσῃ νὰ φέξῃ. Ὁ ἀγέρας δυνάμωσε. Πρέπει νὰ σηκωθῶ. Πρέπει νὰ φύγουμε πολὺ πρωΐ, γιὰ νὰ φτάσουμε στὸν πύργο πρὶν τὸ μεσημέρι...

Ὁ Δημήτρης θάχῃ ξυπνήσει, σκεφτόμουν. Μὰ ὅταν κατέβηκα κάτω, δὲν εἶδα φῶς στὴν κάμαρά του. Τὸ παράθυρό του ἦταν ἀνοιχτό. Καὶ μ' ὅλο τὸ σκοτάδι, μοῦ φάνηκε πὼς καὶ τὸ τζάμι δὲν ἦταν καλὰ κλεισμένο. Τί συνέβαινε τάχα; Ἀνησύχησα. Πῆγα μπρὸς στὴν πόρτα τῆς κάμαράς του καὶ χτύπησα δυνατά.

Τσιμουδιά....

Ξαναχτύπησα. Χτύπησα δυνατὰ αὐτὴ τὴ φορά, μὲ τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια. Ἐπὶ τέλους ἄκουσα ἀπὸ μέσα τὸ κρεββάτι νὰ τρίζῃ. Ἔπειτα πατημασιές.

— Δημήτρη! φώναξα.

Ἦρθε καὶ μ' ἄνοιξε τὴν πόρτα, μὰ φαινότανε σὰν χαμένος. Ὅταν μάλιστα ἄναψε τὴ λάμπα, εἶδα ὅτι τὸ πρόσωπό του ἦταν ἀλλαγμένο. Ἔμοιαζε μὲ ἄνθρωπο ποὺ τὸν εἶχαν ἀφωνήσει. Τὸν ἅρπαξα ἀπ' τοὺς ὤμους καὶ τὸν κούνησα δυνατά, φωνάζοντας:

— Τί ἔχεις, ἐπὶ τέλους; Μίλα.... Ὀρθὸς κοιμᾶσαι;

Μὲ κύτταξε μὲ τὰ νυσταγμένα του μάτια καὶ μοῦ ἀπάντησε:

— Δὲν ξέρω, ἀφέντη, δὲν ξέρω.... Νοιώθω τὸ κεφάλι μου βαρύ, σὰν νάπα δκάδες κρασί. Κοιμήθηκα ἄσχημα....

Ἔξαφνα τὸ μάτι του ἔπεσε στὸ τζάμι καὶ ξαφνιάστηκε.

— Τί ἔχεις; ρώτησα.

— Ποιὸς τ' ἄνοιξε αὐτό;

— Δὲν τ' ἄνοιξες ἐσύ;

— Ὄχι, ἀφέντη....

Ἄρχισα νὰ ὑποψιάζουμαι τί εἶχε συμβεῖ. Θάχε ρθεῖ πάλι. Ἐκεῖνος, μὰ δὲν πρόλαβε φαίνεται νὰ κάμῃ τίποτε. Ὡστόσο, δὲν φανέρωσα τὴν ὑποψία μου στὸν κηπουρό. Τὸν συμβούλεψα νὰ ρίξῃ κρύο νερὸ στὸ κεφάλι του, νὰ πιῇ ἕνα ποτῆρι κονιὰκ γιὰ νὰ συνέρθῃ καὶ ν' ἀρχίσῃ νὰ τοιμάζεται....

— Φαίνεται, εἶπα, πὼς μισάνοιξε ὁ ἀέρας τὸ τζάμι τὴ νύχτα καὶ κρύωσες. Ἂς εἶνε ὅμως... Κάμε γρήγορα τώρα. Πρέπει νὰ φύγουμε πρὶν βγῇ ὁ ἥλιος...

Σὲ μιὰ ὥρα εἶμαστε ἕτοιμοι.

Εἶχε ἀρχίσει νὰ γλυκοχαράζῃ.

Πῆγα στὴν κάμαρα τῆς γιαγιᾶς καὶ τὴν ἀποχαιρέτησα:

— Μάνα, δῶσε μου τὴν εὐχή σου. Δὲν ξέρω ἂν θὰ γυρίσω πίσω....

Ἡ γιαγιὰ ἀνασηκώθηκε στὸ κρεββάτι της καὶ μοῦ εἶπε:

(Ἀκολουθεῖ)

ΞΕΝΕΣ ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΙΕΣ

Ὁ Βάγνερ, ὁ ὁποῖος... τρυπάει μὲ μιὰ νότα τὸ ἀκουστικὸ τύμπανο ἑνὸς αὐτιοῦ!..
(Γελοιογραφία τοῦ Ἀντρὲ Ζίλ)

ΤΑ ΠΑΡΑΔΟΞΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Τ' ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΟΥ ΠΛΟΥΤΟΥ

Τί κάνουν ὅσοι κληρονομοῦν μεγάλες περιουσίες. Ὁ δάσκαλος ποὺ χάρισε ἀσημένια καλαμάρια στοὺς μαθητάς του. Τὸ τσάϊ μὲ τὴ ζάχαρι καὶ τὸ ἀσημένιο σερβίτσιο. Πενῆντα ζευγάρια παπούτσια μονομιᾶς. Πῶς ἕνας ἑκατομμυριοῦχος πέθανε ἀπό.... ἀνέχεια! Τὸ λαμπρὸ ἀμάξι τοῦ τραπεζιτικοῦ.

Ἂν σᾶς ρωτοῦσαν τί θὰ κάνατε ἂν θὰ γινόσαστε ἔξαφνα πλούσιοι, ἀσφαλῶς δὲν θὰ ξέρατε τί ν' ἀπαντήσετε ἀμέσως... Σᾶς παραθέτουμε λοιπὸν παρακάτω τὰ παραδείγματα μερικῶν ἀνθρώπων ποὺ ἔγιναν ἔξαφνα πλούσιοι κληρονομῶντας μεγάλες περιουσίες, γιὰ νὰ δῆτε πόσο παράδοξα πράγματα συμβαίνουν καμμιὰ φορὰ στὸν κόσμο.

Ἐδῶ καὶ λίγους μῆνες, ἕνας δημοδιδάσκαλος μιᾶς Αὐστριακῆς πολίχνης κληρονόμησε ἔξαφνα ἕνα σημαντικὸ ποσὸν χρημάτων κ' ἔτσι ἀπὸ φτωχὸς ὑπάλληλος ποὺ ἦταν προηγουμένως, ἔγινε ἑκατομμυριοῦχος.

Ἡ τύχη του ὅμως δὲν τὸν ἔκανε ν' ἀλλάξῃ καθόλου τὶς συνήθειές του. Ἐξακολούθησε νὰ διδάσκῃ καὶ νὰ ζῇ σπίτι του ἐξίσου φτωχικὰ καὶ οἰκονομικά, ὅπως καὶ πρίν. Τὸ μόνο ποὺ ἔκανε τώρα ποὺ εἶχε γίνει πλούσιος, ἦταν ὅτι ἐχάρισε σὲ καθέναν ἀπὸ τοὺς μαθητάς του ἀπὸ ἕνα ἀσημένιο καλαμάρι καὶ ὁ ἴδιος ἀντήλλαξε τὴν κοινὴ «βέργα» του μ' ἕνα κομψὸ μαστίγιο μὲ ἀσημένιο χερούλι, μὲ τὸ ὁποῖο ἐδερνε τοὺς μαθητάς του.... πολυτελῶς!

Ἐπίσης καὶ μιὰ Λονδρέζα κυρία, ἡ ὁποία κληρονόμησε πρὸ ὀλίγου καιροῦ τὸ ποσὸν τῶν 70.000 ἀγγλικῶν λιρῶν, δηλαδὴ 26.000.000 δραχμῶν, δὲν ἄλλαξε τὸν συνηθισμένο της τρόπο τοῦ ζῆν, παρὰ σ' ἕνα σημεῖο μονάχα: Ἄρχισε δηλαδὴ νὰ πίνῃ τὸ τσάϊ της μὲ ζάχαρι καὶ ἀπὸ ἀσημένια τσαγέρα, ἐνῶ ὡς τότε τὸ ἔπινε χωρὶς ζάχαρι κι' ἀπὸ πορσελάνινη τσαγέρα!

Κατὰ τὰ τέλη τοῦ περασμένου αἰῶνος, ὁ γραφεὺς ἑνὸς δικηγόρου τοῦ Λονδίνου κληρονόμησε ἔξαφνα δέκα χιλιάδες λίρες. Κι' αὐτὸς ὅμως, μολονότι εἶχε γίνει πλούσιος, ἐξακολούθησε τὴν ἐργασία του, δὲν μαρτύρησε σὲ κανέναν ἀπολύτως πὼς εἶχε κληρονομήσει μιὰ τόσο μεγάλη κληρονομιὰ καὶ ζοῦσε ἀκριβῶς ὅπως καὶ πρῶτα, μὲ μιὰ μικρὴ διαφορὰ μονάχα: Ἄρχισε δηλαδὴ νὰ φοράῃ κομψότατα παπούτσια, κομμένα στὸν καλύτερο παπουτσῆ τοῦ Λονδίνου. Μὲ τὸν καιρό, κατάντησε ν' ἀγοράσῃ πενῆντα ζευγάρια παπούτσια μονομιᾶς κι' ἡ πολυτελὴς αὐτὴ ὑπόδησις ἔκανε φυσικὰ γελοία ἐντύπωσι, συγκρινομένη μὲ τὸ ντύσιμό του ποὺ ἦταν φτωχικὸ κι' ἐλεεινό, ὅπως καὶ τὸν καιρὸ ποὺ δὲν ἦταν πλούσιος.

Ἕνας μικρέμπορος πάλι ἀπὸ τὴν Κοινιξβέργη, κληρονόμησε πρὸ ἐτῶν 200.000 χρυσᾶ μάρκα. Ὁ μικρέμπορος αὐτὸς ἦταν πάντοτε ἐξαιρετικὰ οἰκονόμος, ἀλλὰ ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ ἔγινε πλούσιος, ὑπέβαλε τὸν ἑαυτό του σὲ φοβερὲς στερήσεις, γιατί, ὅπως ἐδήλωσε, ἦταν ὑποχρεωμένος τώρα νὰ πληρώνῃ μεγάλο φόρο εἰσοδήματος. Μολονότι δὲ οἱ φίλοι του προσταθοῦσαν νὰ τὸν πείσουν, ὅτι καὶ μὲ τοὺς φόρους τὸ εἰσόδημά του ἔφτανε γιὰ νὰ ζῇσῃ πολυτελῶς, ἐκεῖνος ἐξακολούθησε νὰ περιορίζῃ σὲ τέτοιο σημεῖο τὶς δαπάνες του, ὥστε ὕστερα ἀπὸ λίγο καιρὸ πέθανε ἀπ' τὶς στερήσεις.

Τέλος, ἕνας νεαρὸς τραπεζιτικὸς ὑπάλληλος ἐκληρονόμησε πρὸ ἔτους ἀπὸ τὸν θεῖο του μιὰ μεγάλη περιουσία. Αὐτός, θέλοντας νὰ ἐπιδείξῃ τὰ πλούτη του, ἀγόρασε ἕνα πολυτελὲς ἁμάξι, ὡραῖα ἄλογα καὶ ἐμίσθωσε ἕναν ἁμαξᾶ κι' ἕναν ὑπηρέτη. Αὐτὴ ἦταν ὅμως ἡ μόνη πολυτέλεια ποὺ ἐπέτρεψε στὸν ἑαυτό του. Κατὰ τ' ἄλλα, ἐξακολούθησε νὰ ζῇ ἴσου φτωχικά, ὅπως καὶ πρίν, καὶ δὲν ἄφησε κὰν οὔτε τὴν θέσι του στὴν Τράπεζα, ἀπὸ τὴν ὁποία ἔπαιρνε τέσσερες χιλιάδες μάρκα τὸν χρόνο. Κάθε πρωὶ ὅμως πήγαινε στὸ γραφεῖο του μὲ τὸ μεγαλοπρεπέστατο ἁμάξι του καὶ ὁ λακές του κατέβαινε καὶ τοῦ ἄνοιγε τὴν πόρτα, ἐπίσης δὲ καὶ τὸ βράδυ τὸ ἁμάξι πήγαινε καὶ τὸν ἔπαιρνε τὴν ὥρα ποὺ ἔκλειενε τὸ γραφεῖο.

ΛΑΪΚΑ ΔΙΣΤΙΧΑ
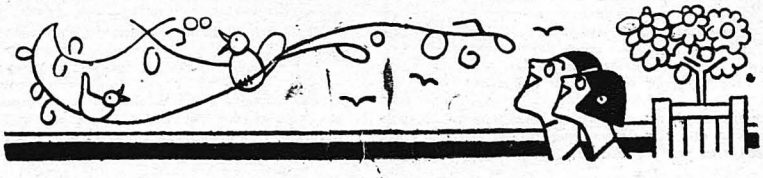
Μὲ πόνους ἐγεννήθηκα, μὲ πόνους θὰ πεθάνω,
κι' ὅσα 'χω πάθει θὰ γραφοῦν στὸ μνῆμα (μου ἐπάνω.
Ἐγὼ εἶμαι κεῖνο τὸ πουλὶ ὁποὺ φωλιὰ δὲν (κάνει,
μέσα σπουὸ λόγγους περπατεῖ ὡσότου νὰ (πεθάνη.